

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่หลักในการส่งเสริมการเรียนรู้ การสอน การวิจัย ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และบริการทางวิชาการตามนโยบายของสถาบัน-อุดมศึกษา ตลอดจนส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องและตลอดชีวิต อีกทั้งเป็นดัชนีบ่งชี้คุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาให้ได้มาตรฐานในการประกันคุณภาพการศึกษา ดังนั้นห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาจึงจำเป็นต้องจัดหาและรวบรวมทรัพยากรสารสนเทศรูปแบบต่าง ๆ มาให้บริการเพื่อตอบสนองความต้องการของคณาจารย์ นักศึกษา และนักวิจัยให้ครบถ้วนตามความจำเป็นและอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนส่งเสริมความสนใจใคร่รู้ สติปัญญา นันทนาการ และเป็นแนวทางในการประกอบอาชีพและดำรงชีวิตอย่างมีความสุข โดยดำเนินการจัดเก็บทรัพยากรสารสนเทศอย่างมีระบบ และสามารถสืบค้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับความก้าวหน้า ทางเทคโนโลยี เพื่อให้ผู้ใช้บริการสามารถศึกษาค้นคว้าวิจัยได้ตามความต้องการ สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรและนโยบายของสถาบันอุดมศึกษาให้มากที่สุด (ทบทวนมหาวิทยาลัย, 2544, หน้า 1-6)

ในบรรดาทรัพยากรสารสนเทศที่มีให้บริการในห้องสมุดนั้น วารสารนับเป็นทรัพยากรสารสนเทศประเภทหนึ่งที่ห้องสมุดให้ความสำคัญ เพราะวารสารเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ความรู้และความก้าวหน้าใหม่ ๆ ทางวิชาการ อาทิ ผลการค้นคว้าวิจัย ทฤษฎี แนวโน้ม ความคิดเห็น สติ เทคโนโลยี รวมถึงความเคลื่อนไหวและความเปลี่ยนแปลงของสังคม ด้วยเหตุนี้วารสารจึงเป็นหัวใจในการพัฒนาทางวิชาการ และเป็นทรัพยากรสารสนเทศสำคัญที่ห้องสมุดจะต้องนำมาให้บริการ (เสาวภา ประพันธ์วงศ์, 2549, หน้า 30)

วารสารเป็นสิ่งพิมพ์ที่พิมพ์เผยแพร่อย่างต่อเนื่องเป็นระยะ มีหลายฉบับภายใต้ชื่อเรื่องเดียวกัน กำหนดการพิมพ์สม่ำเสมอ แต่ละฉบับมีหมายเลขกำกับหรือระบุวันเดือนปีที่ออก ตลอดจนลำดับของแต่ละฉบับในชุด เนื้อหาในวารสารประกอบด้วยบทความต่าง ๆ ที่ให้ความรู้ ความคิด ความเคลื่อนไหว และพัฒนาการของวิชาการต่าง ๆ ที่ได้จากการค้นคว้าวิจัยในสาขาใดสาขาหนึ่ง ทำให้ผู้อ่านในวงการวิชาชีพต่าง ๆ สามารถติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและสังคมในสาขาวิชาชีพของตนได้อย่างรวดเร็ว ตลอดจนทำให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิง (ลลิตา กิตติประสาร, 2542, หน้า 5) นับได้ว่าวารสารเป็นสิ่งพิมพ์ที่ทันสมัยประเภทหนึ่ง เพราะนำเสนอบทความสาขาวิชาต่าง ๆ ผลการค้นคว้าวิจัยใหม่ ๆ รวมทั้งเป็นแหล่งข้อมูลปฐมภูมิและเป็นแหล่งวิชาการที่สำคัญ (สิริรุ่ง พลธานี, 2542, หน้า 84) แต่ปัจจุบันวารสารมีการผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก ห้องสมุดจึงไม่สามารถจัดหาวารสารได้ครบถ้วนทุกชื่อเรื่อง เนื่องจากราคาของวารสารที่เพิ่มขึ้นทุกปี และจำนวนชื่อวารสารที่มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น ทำให้ห้องสมุดต้องกำหนดนโยบายการคัดเลือก หรือจัดหาวารสารที่มีคุณค่าตรงกับความต้องการของผู้ใช้มากที่สุด (สุนีย์ กาศจำรูญ, 2540, หน้า 50) โดยทั่วไปบรรณารักษ์มีวิธีการคัดเลือกวารสารเพื่อการจัดหาวารสารหลายวิธี เช่น การสำรวจการใช้วารสารในห้องสมุด สถิติการยืมวารสาร การวิเคราะห์การอ้างถึงวารสาร เป็นต้น

การวิเคราะห์การอ้างถึงวารสาร (citation analysis) เป็นวิธีการศึกษาวารสารที่มีการอ้างถึงในเชิงอรรถ รายการเอกสารอ้างอิง หรือรายการบรรณานุกรมของสิ่งพิมพ์ทุกประเภท โดยพิจารณาจากปริมาณการตีพิมพ์และปริมาณการอ้างอิงของวารสารกับลักษณะเชิงคุณภาพของวารสารในแง่ต่าง ๆ เช่น หน่วยงานที่ผลิตวารสาร สาขาวิชาของวารสาร อายุของวารสาร เป็นต้น เพื่อประเมินคุณภาพของวารสารจากบทความที่ได้รับการอ้างถึง ซึ่งวารสารที่มีบทความที่ได้รับการอ้างถึงบ่อย ถือว่าเป็นวารสารที่มีคุณภาพสูง นอกจากนี้การวิเคราะห์การอ้างถึงวารสารยังเป็นแนวทางในการพัฒนาวารสารไทยให้มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ และถูกนำไปใช้มากขึ้น ส่งผลให้เกิดการกระตุ้นและผลักดันให้มีการปรับปรุงคุณภาพของผลงานวิจัยของนักวิจัยไทย โดยผ่านกลไกของการแข่งขันทางด้านการปรับปรุงคุณภาพของวารสารที่ใช้ในการเผยแพร่ผลงานวิจัย (ธีระศักดิ์ หมากพิน, วุฒิสักดิ์ ย่อชัย และณรงค์ฤทธิ์ สมบัติสมภพ, 2551, หน้า 673)

จากการที่จำนวนวารสารเพิ่มปริมาณมากขึ้นตลอดเวลา บทความในด้านต่าง ๆ ที่มีผู้เขียนลงวารสารจึงมีจำนวนมากขึ้นเช่นกัน ผู้อ่านจึงต้องเลือกเฉพาะเรื่องที่ตนสนใจ หรือต้องการอ่าน แต่ก็เป็นการยากและเสียเวลาในการติดตามค้นหาว่า เรื่องราวที่สนใจ หรือต้องการนั้นตีพิมพ์ในวารสารฉบับใดบ้าง อีกทั้งยังอาจติดตามค้นหาได้ไม่กว้างขวางพอ ดังนั้นเครื่องมือสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยในการค้นหาสารสนเทศจากวารสารเป็นไปโดยสะดวก รวดเร็ว ตรงตามความต้องการ และสามารถช่วยให้ทราบว่าเรื่องที่อยู่ในความสนใจปรากฏอยู่ในวารสารชื่อใดบ้าง ปีที่ ฉบับที่ใด นั่นคือ วรรณีวารสาร (periodical index) (นฤมล พัฒนา, 2542, หน้า 108)

วรรณีวารสารเป็นการควบคุมทางบรรณานุกรมประเภทหนึ่งที่มีการจัดทำอย่างเป็นระบบ เพื่อใช้ประโยชน์ในการช่วยค้นหาบทความวารสาร เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ผู้ใช้ทราบว่า บทความที่ต้องการนั้นพิมพ์อยู่ในวารสารชื่ออะไร ใครเป็นคนเขียน บทความ ชื่อบทความ เล่มที่ ปีที่ เดือนปี และหน้าของบทความ ทำให้ผู้ใช้บริการสามารถค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว และประหยัดเวลาในการค้นหา ข้อมูลจากบทความวารสาร ดังนั้นวรรณีวารสารจึงเป็นสิ่งที่จำเป็น และเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยชี้แหล่งที่จะสามารถหาคำตอบให้แก่ผู้ใช้ในการค้นหาข้อมูลสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ช่วยรวบรวมสารสนเทศที่อยู่อย่างกระจัดกระจาย ทำให้ทราบว่า ใครเขียนเรื่องอะไร ไว้ในเอกสารอะไรบ้าง ช่วยในการติดตามพัฒนาการของวิชาต่าง ๆ ช่วยผู้ใช้ในการตัดสินใจเลือกอ่านบทความจากวารสารที่มีอยู่อย่างมากมาย อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือในการช่วยตอบคำถามของบรรณารักษ์บริการตอบคำถามและช่วยการค้นคว้า (อุทัย ทุดิยะ โพธิ, 2537, หน้า 12)

การจัดทำวรรณีวารสารในประเทศไทยนั้นพบว่า ในปี พ.ศ. 2524 คณะทำงานเพื่อความร่วมมือระหว่างห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา ฝ่ายวารสารและเอกสารได้ริเริ่มจัดทำคู่มือการลงรายการบัตรวรรณีวารสารขึ้น เพื่อใช้เป็นแนวทางในการลงรายการวรรณีวารสารภาษาไทยของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาที่เข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนบัตรวรรณีวารสารและในปี พ.ศ. 2538 คณะทำงานได้แก้ไขปรับปรุงและจัดพิมพ์ครั้งที่ 2 ต่อมาในปี พ.ศ. 2544 เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทในการจัดเก็บและสืบค้นข้อมูลห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ ได้นำโปรแกรมสำเร็จรูประบบห้องสมุดอัตโนมัติมา

ใช้ในการจัดทำบรรณานุกรมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานให้พัฒนายิ่งขึ้น ดังนั้นคณะทำงานจึงได้ปรับปรุงคู่มือการลงรายการบรรณานุกรมเพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติงานที่เปลี่ยนไปจึงจัดทำคู่มือการลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทยที่เครื่องอ่านได้ โดยศึกษาจากมาตรฐานสากลสำหรับการลงรายการบรรณานุกรมทรัพยากรห้องสมุดทุกประเภทและทุกรูปแบบ ได้แก่ หลักเกณฑ์การลงรายการบรรณานุกรมแบบแองโกลอเมริกัน ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 2 (Anglo American Cataloging Rules Second Edition--AACR2) และมาตรฐานการลงรายการที่เครื่องคอมพิวเตอร์สามารถอ่านได้ (US Machine Readable Cataloging--USMARC)

ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งยังมีการลงรายการบรรณานุกรมแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าคณะทำงานเพื่อความร่วมมือระหว่างห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา ฝ่ายวารสารและเอกสารได้มีการจัดทำคู่มือเกี่ยวกับการลงรายการบรรณานุกรม เนื่องจากการจัดทำบรรณานุกรมภาษาไทยในปัจจุบันมีสภาพที่ต่างคนต่างทำ มีการใช้คู่มือในการให้หัวเรื่องที่แตกต่างกัน ทำให้การกำหนดหัวเรื่องมีความหลากหลาย และมีการแปลศัพท์เฉพาะและกำหนดหัวเรื่องเพิ่มเติมจึงทำให้การให้หัวเรื่องแตกต่างกัน อีกทั้งนโยบายในการจัดทำบรรณานุกรมของแต่ละห้องสมุดยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทำให้เกิดความที่นำมาจัดทำบรรณานุกรมมีจำนวนไม่เท่ากันและมีหัวเรื่องไม่เหมือนกันถึงแม้จะจัดทำจากวารสารฉบับเดียวกันก็ตาม ตลอดจนขั้นตอนการทำงานของแต่ละแห่งไม่เหมือนกัน รวมถึงปัจจัยและข้อจำกัดทางด้านบุคลากรและอุปกรณ์ในการจัดทำบรรณานุกรม ทำให้ไม่สามารถจัดทำบรรณานุกรมได้ทันตามต้องการ (สุวนนา ทองสีสุขใส, 2537, หน้า 46) นอกจากนี้ Zainab (อ้างถึงใน สมศักดิ์ ศรีบริสุทธิสกุล, 2543, หน้า 7) ได้ระบุไว้ว่า บรรณารักษ์ผู้ลงรายการเองต้องใช้ความเชี่ยวชาญ 2 ด้านในการตัดสินใจลงรายการ คือ ด้านแรกเป็นภูมิความรู้ของบรรณารักษ์ที่เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์ในการลงรายการ และด้านที่สองเป็นความรู้ที่ได้จากหลักเกณฑ์หรือมาตรฐานการลงรายการที่ใช้ใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งปกติบรรณารักษ์ลงรายการจะใช้ความรู้จากทั้งสองแหล่งเมื่อต้องตัดสินใจหรือแก้ปัญหาในการลงรายการที่เกิดขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทำให้มีการลงรายการที่หลากหลาย มีการเลือกลงรายการจุดเข้าถึงที่ไม่ตรงกัน ส่งผลทำให้ผู้ใช้บริการเกิดความยุ่งยาก เสียเวลา และไม่สามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ตนเองต้องการ นอกจากนี้ยังเป็นอุปสรรคต่อการแลกเปลี่ยนข้อมูลทางบรรณานุกรม ดังเห็นได้จากการศึกษางานวิจัยของนิรชา ภูสามารถ (2546) ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับแนวทางในการจัดทำบรรณานุกรมวารสารภาษาไทยร่วมกันของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ผลการวิจัยพบว่า ห้องสมุดส่วนใหญ่ไม่ได้กำหนดมาตรฐานเป็นที่ชัดเจนในการลงรายการบรรณานุกรมวารสาร ซึ่งแต่ละแห่งจัดทำตามนโยบายของแต่ละห้องสมุด ทำให้การลงรายการบรรณานุกรมวารสารหลากหลาย ไม่มีมาตรฐานในการลงรายการเป็นที่แน่นอน แต่หากมีการกำหนดมาตรฐานในการลงรายการบรรณานุกรมวารสารจะทำให้การจัดทำบรรณานุกรมวารสารถูกต้องและเป็นระบบมาตรฐานสากล นอกจากนี้ยังให้ความสะดวกในการลงรายการบรรณานุกรมวารสาร ดังนั้นจึงควรมีการจัดทำคู่มือในการลงรายการร่วมกัน เพื่อให้ห้องสมุดทุกแห่งที่ได้จัดทำบรรณานุกรมวารสารร่วมกันมีแนวทางในการปฏิบัติงานเป็นแนวทางเดียวและใช้คู่มือฉบับเดียวกัน เพื่อความถูกต้องและเป็นระบบมากขึ้น (นิรชา ภูสามารถ, 2546, หน้า 74-75)

นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ยังพบว่า ถึงแม้จะมีการยึดมาตรฐานหรือหลักเกณฑ์ในการลงรายการบรรณานุกรมเดียวกัน แต่ห้องสมุดต่าง ๆ ยังประสบปัญหาในการลงรายการที่ไม่เหมือนกัน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่ต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับการลงรายการบรรณานุกรมทรัพยากรสารสนเทศภาษาไทยอย่างต่อเนื่อง เพื่อเป็นแนวทางสำหรับบรรณารักษ์ในการลงรายการบรรณานุกรมของทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่าง ๆ อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่า มีการศึกษาแนวทางในการจัดทำบรรณานุกรมภาษาไทยร่วมกันของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน และรูปแบบการลงรายการที่เหมาะสมสำหรับทรัพยากรสารสนเทศประเภทอื่น ๆ รวมถึงมีการจัดทำคู่มือการลงรายการบรรณานุกรมวารสาร แต่ยังไม่ปรากฏการศึกษาวิจัยทางด้านการลงรายการบรรณานุกรมวารสารภาษาไทยโดยตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการดำเนินงานจัดทำและการลงรายการบรรณานุกรมวารสารไทยของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา เพื่อนำผลการวิจัยดังกล่าวไปเป็นแนวทางสำหรับบรรณารักษ์นำไปปรับใช้ในการปฏิบัติงาน และการลงรายการบรรณานุกรมวารสารเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลเพื่อใช้

เป็นแนวทางในการปรับปรุงหรือจัดทำบรรณานุกรมภาษาไทยร่วมกันของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาดำเนินงานจัดทำและลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทยของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานจัดทำบรรณานุกรมของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา
2. เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานจัดทำบรรณานุกรมของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทยของบรรณารักษ์ที่รับผิดชอบในการจัดทำบรรณานุกรม

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาดำเนินงานจัดทำและลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทยของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา มีสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. บรรณารักษ์ที่รับผิดชอบในการจัดทำบรรณานุกรมที่สังกัดกลุ่มห้องสมุดและประสบการณ์ในการจัดทำบรรณานุกรมต่างกันจะมีปัญหาการดำเนินงานจัดทำบรรณานุกรมแตกต่างกัน
2. บรรณารักษ์ที่รับผิดชอบในการจัดทำบรรณานุกรมที่สังกัดกลุ่มห้องสมุดและประสบการณ์ในการจัดทำบรรณานุกรมต่างกันจะมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทยแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาการดำเนินงานจัดทำและการลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทยของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา โดยศึกษาถึงสภาพ และปัญหาการดำเนินงานจัดทำบรรณานุกรมของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา ตลอดจนศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทยของบรรณารักษ์ที่รับผิดชอบในการจัดทำบรรณานุกรม

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ บรรณารักษ์ที่รับผิดชอบในการจัดทำบรรณานุกรมของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน 44 แห่ง รวมทั้งสิ้น 106 คน โดยเปิดตารางสำเร็จรูปของ Krejcie and Morgan (อ้างถึงใน บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 42-44) ในการคำนวณหากลุ่มตัวอย่าง และได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 84 คน ส่วนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) แล้วสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (sample random sampling) ตามสัดส่วนของกลุ่มห้องสมุด

3. ตัวแปรที่ศึกษา แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 กลุ่มห้องสมุด	- ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ
	- ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน

3.1.2 ประสบการณ์ในการจัดทำบรรณานุกรม

- กลุ่มอายุ 0-5 ปี
- กลุ่มอายุ 6-10 ปี
- กลุ่มอายุ 11-15 ปี
- กลุ่มอายุ 16 ปีขึ้นไป

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

3.2.1 ปัญหาการดำเนินงานจัดทำบรรณานุกรม

3.2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการลงรายการบรรณานุกรมภาษาไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

บรรณนิเวศสารสนเทศไทย หมายถึง เครื่องมือในการช่วยค้นหาบทความในวารสารภาษาไทย โดยให้รายละเอียดทางบรรณานุกรมของบทความ ได้แก่ ชื่อผู้แต่ง ชื่อบทความ ชื่อวารสาร ปีที่ ฉบับที่ วัน เดือน ปี และเลขหน้าของบทความวารสาร

ห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา หมายถึง หน่วยงานที่มีหน้าที่จัดหา จัดเก็บ จัดระบบ และให้บริการทรัพยากรสารสนเทศของสถาบันอุดมศึกษาที่สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งอาจเรียกชื่อว่า สำนักหอสมุด สำนักวิทยบริการ สถาบันวิทยบริการ หอสมุด ศูนย์บรรณสาร และหอสมุดกลาง

บรรณารักษ์ หมายถึง บรรณารักษ์ที่รับผิดชอบในการจัดทำบรรณนิเวศของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา

การดำเนินงานจัดทำ หมายถึง สภาพทั่วไปและปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ในการจัดทำบรรณนิเวศของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา

ความคิดเห็น หมายถึง ความคิด ความเข้าใจ และความรู้สึกรับผิดชอบในการจัดทำบรรณนิเวศที่มีต่อการลงรายการบรรณนิเวศภาษาไทย แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ การเลือกรายการหลัก การเลือกรายการเพิ่ม และการลงรายการบรรณานุกรม

รายการหลัก หมายถึง ชื่อหรือคำที่เป็นจุดเข้าถึงแรกและสำคัญที่สุดของรายการในรูปแบบบัตร หรือฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์สำหรับค้นคืนข้อมูลทางบรรณานุกรม

รายการเพิ่ม หมายถึง จุดเข้าถึงอื่น ๆ นอกเหนือจากรายการหลัก

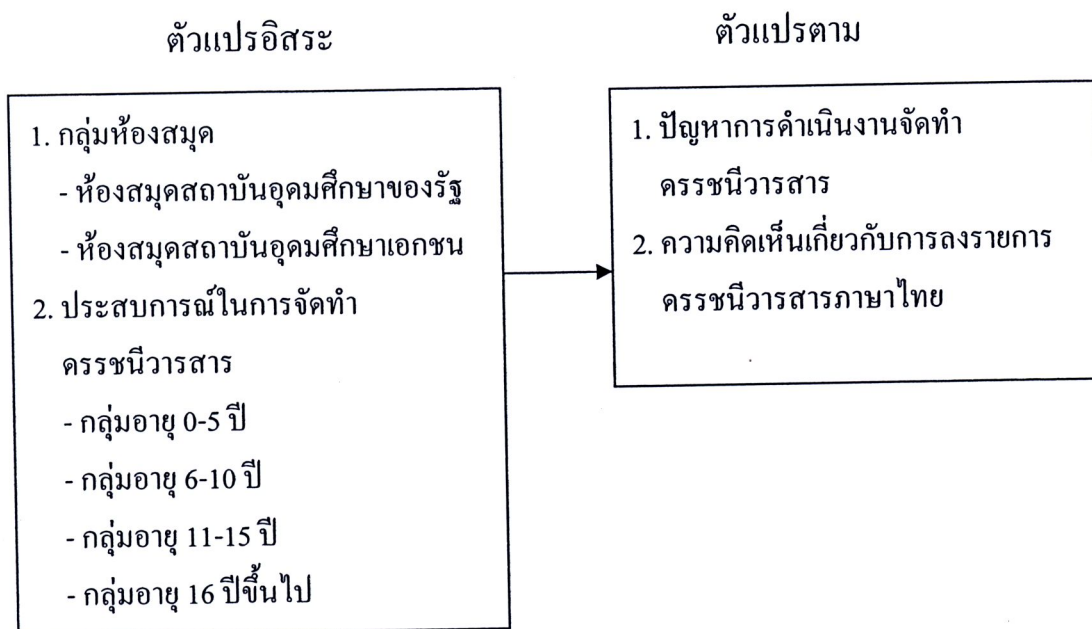
การลงรายการ หมายถึง การลงข้อมูลทางบรรณานุกรมของบทความ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบสภาพและปัญหาการดำเนินงานจัดทำธรรมนูญการสาธารณสุข เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางสำหรับบรรณารักษ์ที่รับผิดชอบในการจัดทำธรรมนูญการสาธารณสุขสามารถนำไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานได้

2. ทำให้ทราบลักษณะรูปแบบการลงรายการธรรมนูญการสาธารณสุขภาษาไทย เพื่อนำข้อมูลไปใช้เป็นแนวทางในการจัดทำคู่มือการลงรายการธรรมนูญการสาธารณสุขร่วมกันของห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ห้องสมุดแต่ละแห่งมีมาตรฐานเดียวกันในการจัดทำธรรมนูญการสาธารณสุข ซึ่งจะเป็ประโยชน์ด้านความร่วมมือระหว่างห้องสมุดในการแลกเปลี่ยนข้อมูลร่วมกัน ทำให้การจัดทำธรรมนูญการสาธารณสุขมีประสิทธิภาพ รวดเร็วทันต่อความต้องการของผู้ใช้บริการ ลดความซ้ำซ้อน ประหยัดแรงงาน งบประมาณ และเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของบรรณารักษ์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษาวิจัย